

**Naar schatten graven
in het boek
Exodus**

We gaan eerst nog iets lezen over Abraham in Genesis 25:1 en 2:

En Abraham nam wederom een vrouw, Ketura geheten. En zij baarde hem Zimran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak en Suach.

Er is een liedje wat zegt: "vader Abraham, had zeven zonen" maar dat klopt niet want hij had er in totaal acht verwekt, namelijk één bij Sara en dat is Izaäk, de zoon der belofte, en één bij Hagar en dat is Ismaël en verder deze zes zonen bij Ketura, dus totaal acht zonen.

Abraham is 175 jaar geworden en dat lezen we in vers 7

Dit nu was het getal der jaren van Abrahams leven, die hij geleefd heeft: honderd vijfenzeventig jaar.

Zijn beide zonen Izaäk en Ismaël hebben hem begraven in de spelonk van Machpéla (vers 9).

Deze dubbele spelonk is thans overkoepeld en omgeven door een groots bouwwerk, genaamd Harâm el Chalil.

Eén van de zonen van Abraham en Ketura heet Midjan en dat is de vader der Midianieten.

Toen Mozes namelijk een Egyptenaar had doodgeslagen en dit Farao ter ore kwam, vluchtte hij naar Midian en dat lezen we in Exodus 2:15/16

15 Toen Farao van deze zaak hoorde, trachtte hij Mozes te doden, maar Mozes vluchtte voor Farao en zocht verblijf in het land Midjan.

16 Daar zat hij neer bij een bron. De priester van Midjan nu had zeven dochters; zij kwamen juist water putten en vulden de drinkbakken om de kudde van haar vader te drenken.

Let op het woordje "juist". Hier zien we Gods hand in, want we lezen verder:

17 Er kwamen echter herders, die haar verjoegen, maar Mozes stond op en kwam haar te hulp en drenkte haar kudde.

18 Toen zij bij haar vader Reuel gekomen waren, zeide deze: Waarom zijt gij vandaag zo spoedig terug?

19 Zij antwoordden: Een Egyptenaar heeft ons geholpen tegen de herders en bovendien volop voor ons geput en de kudde gedrenkt.

20 Hij zeide tot zijn dochters: En waar is hij? Waarom hebt gij die man achtergelaten? Nodigt hem ten eten.

21 En Mozes bewilligde erin bij de man te blijven, en deze gaf zijn dochter Sippora aan Mozes.

22 Zij baarde een zoon en hij noemde hem Gersom, want, zeide hij: ik ben een

vreemdeling geworden in een vreemd land.

God bracht dus Mozes in contact met Reuël en zijn naam betekent: "vriend van God". In vers 16 staat dat hij een priester was, namelijk van die stam Midianieten, de nakomelingen van Abraham. Wij mogen aannemen dat hij de God van Abraham vereerde.

Deze Reuël wordt in Exodus 3:1 Jetro genoemd, en dat is zijn ambtsnaam want dat woord betekent: "hoogheid, eminentie" zoals men tegenwoordig een RK bisschop aanschrijft.

Uit gesprekken tussem Jetro en Mozes zal naar voren zijn gekomen, dat Mozes ook uit het geslacht van Abraham was voortgekomen en Mozes besloot om bij Jetro te blijven op diens verzoek (v.21) en deze gaf hem *Zippora* (= vogeltje) tot vrouw.

Uit dat huwelijk werd een zoon geboren met de naam *Gersom* en die naam betekent: vreemdeling

(v.22). Wij hebben ook een kleinzoon die Gersom heet.

We lezen verder in Ex. 2:23

In die lange tijd (vermoedelijk zo'n 40 jaar) stierf de koning van Egypte; en de Israëlieten zuchtten nog steeds onder de slavernij en schreeuwden het uit, zodat hun hulpgeroep over de slavernij omhoog steeg tot God.

En God hoorde hun klacht en God gedacht aan zijn verbond met Abraham, Isaak en Jakob. Zo zag God de Israëlieten aan en God had bemoeyenis met hen.

3:1

Mozes nu was gewoon de kudde van zijn schoonvader Jetro, de priester van Midjan, te hoeden. Eens, toen hij de kudde naar de overkant van de woestijn geleid had, kwam hij bij de berg Gods, Horeb.

In die 40 jaren leerde Mozes zogezegd geen theologie maar schapologie; geduldig met schapen omgaan.

Door zijn omgang met God werd deze Mozes (die eens een Egyptenaar dood sloeg), de meest zachtmoedige mens op aarde zoals Numeri 12:3 noemt:

Mozes nu was een zeer zachtmoedig man, meer dan enig mens op de aardbodem.

Hij was in die tijd dus een wereldkampioen: zeer zachtmoedig, méér dan enig mens op de aardbodem!

Voor ons in het nieuwe verbond is zachtmoedigheid een heerlijke deugd, waar wij naar zullen jagen en die wij mogen aandoen.

Nadat Paulus in Ef. 3:17 ons heeft opgebouwd door de schrijven dat Christus door het geloof in onze harten woont, spoort hij ons in Ef. 4:1 en 2 tot het volgende aan:

Als gevangene in de Here, vermaan ik u dan te wandelen waardig der roeping, waarmede gij geroepen zijt, met alle nederigheid en

*zachtmoedigheid, met
lankmoedigheid, en elkander in
liefde te verdragen.*

Dus een wandel met alle
nederigheid en alle
zachtmoedigheid.

Ja, zegt Titus 3:2 wij zullen:
*alle zachtmoedigheid bewijzen
aan alle mensen!*

We lezen nogmaals in Exodus
3:1b

*Eens, toen hij de kudde naar de
overkant van de woestijn geleid
had, kwam hij bij de berg Gods,
Horeb.*

Waarom was hij daar helemaal
aan de overkant van de
woestijn?

Omdat in het steppengebied van
de Sinai woestijn geen weide
meer te vinden was voor de
kudde. Hij kwam in het gebied
bij de berg Gods, de Horeb die
hoger gelegen was en waar meer
neerslag was.

Daar groeiden ook
braamstruiken. De berg Gods
Horeb wordt ook vaak de berg
Sinai genoemd.

We lezen verder in Exodus 3:2
t/m 6:

*2 Daar verscheen hem de Engel
des Heren als een vuurvlam
midden uit een braamstruik. Hij
keek toe, en zie, de braamstruik
stond in brand, maar werd niet
verteerd.*

Aan Mozes verschijnt "de Engel
des Heren" let op: Hier wordt
engel weergegeven met een
hoofdletter. Het is de Heere
Zelf, die Zich straks bekend
maakt met zijn naam *Ik ben, die
Ik ben.*

Ook theologen denken hier aan
Jezus voor zijn vleeswording als
mens. Hij is het immers die zei:
Eer Abraham was, ben Ik.

Deze Engel des Heren verschijnt
aan Mozes als een vuurvlam
brandend in een braamstruik.

Het is een beeld van de komende Jezus die, zoals Romeinen 1:3 het noemt "gesproten is uit het geslacht van David naar het vlees (de braamstruik) maar naar de geest der heiligheid Gods Zoon is in kracht (de vuurvlam).

3 Mozes nu dacht: Laat ik toch dat wondere verschijnsel gaan bezien, waarom de braamstruik niet verbrandt.

4 Toen de Here zag, dat hij het ging bezien, riep God hem uit de braamstruik toe: Mozes, Mozes! En hij antwoordde: Hier ben ik.

Toen God Mozes riep voor Zijn dienst, riep Hij hem 2x bij zijn naam: Mozes, Mozes!

En toen God Samuël riep voor Zijn dienst, riep Hij hem ook 2x bij zijn naam: Samuël, Samuël.

Ook toen Saulus geroepen werd tot een uitverkoren werktuig riep de Heer vanuit de hemel tegen hem: Saul, Saul, (hier dus ook

2x zijn naam) waarom vervolgt gij Mij.

5 Daarop zeide Hij: Kom niet dichterbij: doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond.

De Heere roept hem toe om zijn sandalen uit te doen uit eerbied, want de plaats waarop hij staat is heilige grond.

6 Voorts zeide Hij: Ik ben de God van uw vader, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob. Toen verborg Mozes zijn gelaat, want hij vreesde God te aanschouwen.

En dan volgt de opdracht aan Mozes:

10: Nu dan, ga, Ik zend u tot Farao, om mijn volk, de Israëlieten, uit Egypte te leiden.

11. Maar Mozes zei tot God: wie ben ik, dat ik naar Farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden.

12 Toen zei Hij: Ik ben immers met u!

En die woorden uit vers 12 zouden voor Mozes voldoende moeten zijn en die zijn ook voor ons voldoende als Jezus zegt in Math. 28:20 *En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.*

De Engel des Heren openbaart zijn naam:
Ex. 3:13

Daarop zei Mozes tot God: Maar wanneer ik tot de Israëlieten kom en hun zeg: De God uwer vaderen heeft mij tot u gezonden, en zij mij vragen: hoe is zijn naam – wat moet ik hun dan antwoorden?

Toen zei God tot Mozes: Ik ben, die Ik ben.

De naam Jahwe luidt in de Hebr. medeklinkers: JHWH

- Staat Zijn naam aan het eind, dan wordt zij verkort tot –ja

zoals bij Obadja: dienaar van Jahwe.

- Staat Zijn naam aan het begin, dan wordt zij verkort tot –jo zoals bij Joël.
Joël: Jahwe is God.

De slang van Aäron eet de slangen van de tovenaars op:

We lezen in Exodus 7:10 t/m 12

Mozes en Aäron kwamen tot Farao en zij deden, zoals de Here geboden had: Aäron wierp zijn staf neer voor het aangezicht van Farao en zijn dienaren, en hij werd een slang.

Daarop riep Farao van zijn kant de wijzen en de tovenaars en ook zij, de Egyptische geleerden, deden door hun toverkunsten hetzelfde.

Ieder wierp zijn staf neer en deze werden tot slangen; de staf van Aäron echter verslong hun staven.

Het gaat hier dus om Egyptische priesters, die zich met occulte zaken bezig hielden.

Paulus schrijft hierover in 2 Tim. 3:8 waar staat: *"zoals Jannes en Jambres, de tegenstanders van Mozes, staan ook deze de waarheid tegen."*

Paulus haalt deze waarheid uit een Joods apocrief geschrift. Daarin worden Jannes en Jambres genoemd als de tovenaars aan het hof van Farao.

Voor een paaslam moesten de Israëlieten "een gaaf stuk kleinvee" nemen (Ex. 12:5). Hierbij denken we aan Jezus, die stierf als "een onberispelijk en vlekkeloos Lam"

1 Petrus 1:9

Opmerkelijk is ook, dat het paaslam moest worden geslacht in de avond schemering. in Exodus 12:6 staat:

En gij zult het (Paaslam) bewaren tot de veertiende dag van deze maand; dan zal de gehele vergadering der gemeente van Israël het slachten in de avond schemering.

In Deut. 16:6b staat:
Gij zult het Pascha slachten tegen de avond, als de zon ondergaat, op het tijdstip van uw uittocht uit Egypte.

Jezus stierf ook tegen de avond.

De bevrijding van de Israëlieten - na hun doortocht door de Schelfzee - kwam op de 3^e dag na het eten van het Paaslam. Dit wijst naar de opstandingsdag van Jezus en, zo schrijft Petrus, door de opstanding van Jezus zijn wij wedergeboren tot een levende hoop (1 Petrus 1:3).

Over het manna – het brood uit de hemel – lezen we in Exodus 16:14 en verder:

Toen de dauwlaag opgetrokken was, zie, daar lag over de woestijn iets fijns, iets schilferachtigs, fijn als rijm op de aarde.

Toen de Israëlieten het zagen, zeiden zij tot elkander: Wat is dit? En dat is de letterlijke betekenis van het woord: Manna.

Maar Mozes zeide tot hen: Dit is het brood, dat de Here u tot spijsz gegeven heeft.

Voor Manna werd iedere dag door de Heere gezorgd en dat voor circa 2,5 miljoen mensen! Daarvoor heb je per dag honderden tonnen Manna nodig.

De wonderen in de woestijn waren o.a.

- Manna, het brood uit de hemel.
 - Water (uit de Rots)
 - Kwakkels
- ... en hun sandalen versleten niet.

Jezus sprak in Johannes 6:35
Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij geloofd, zal nimmermeer dorsten.

Ons geestelijk leven is geheel van Christus afhankelijk. Hij is het brood des levens!

De Israëlieten dronken van het water, dat uit de rots kwam. In 1 Cor. 10:4 staat:

... want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus.

Het is goed om tot slot de woorden van Paulus op ons in te laten werken uit 1 Cor. 10:1/6 waarboven staat: Israël als waarschuwing.

1 Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaderen allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen,

2 Allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee,

3 *Allen hetzelfde geestelijke voedsel aten,*

4 *En allen dezelfde geestelijke drank dronken, want zij dronken uit een geestelijke rots, welke met hen medeging, en die rots was de Christus.*

5 *En toch heeft God in het merendeel van hen geen welgevallen gehad, want zij werden neergeveld in de woestijn.*

6 *Deze gebeurtenissen zijn ons ten voorbeeld geschied, opdat wij geen lust tot het kwade zouden hebben, zoals zij die hadden.*
